

תזרת אביגדור

לילדים

ע"פ שיחותיו של הגאון הרב אביגדור מילר זצ"ל
מאת: א. בן-עמי
איורים: יוכבד נדל

פרשת ואתחנן

ראוי לכבוד

אנו זקוקים לתרומות כדי לעמוד בביקוש הרב
נא לתרום בעין יפה

להנצחות: 076-599-4020

פרשת ואתחנן ראוי לכבוד

"אבא, אמא!" קרא שימי בהתרגשות כשהוא נכנס הביתה. "אני יכול ללכת היום בלילה לבית של ארי הולצבכר? בבקשה! בבקשה!!!"

"שימי," אמרה אמא. "אתה לא זוכר שהבטחת הבוקר לסדר את הפאזל של יציאת מצרים בן 6,000 החתיכות שפזורות ברחבי חדרך? יש שם בלגן נוראי - אני כמעט מעדתי ונפלתי שם כאשר ניסיתי לסדר את הכביסה שלך בארון."

"הבטחה?" אמר שימי בתמימות. "אמרתי בלי נדר!"

"אני חייב ללכת למשפחת הולצבכר הערב! הלילה יערך אצלם מפגש ענק ויוקרתי עבור מוסדות הורקי, שם אמור להשתתף גם הסנטור [חבר בבית הלבן] מלמור כאורח הכבוד! האם אתה יכול לדמיין זאת? סנטור חי ואמיתי מוושניגטון! אוהו, אני צריך ללבוש את בגדי השבת שלי. אבא, אתה יודע איפה יש עניבת פפיון בשבילי? אני לא חושב שעניבה רגילה יפה מספיק. אולי בעצם הדבר הנכון ללכת ולקנות חליפה חדשה לכבוד כזה אירוע מיוחד..."

"שימי, אני ממש מופתע," אמר אבא. "האם לא שמעת מה אמא אמרה לך עכשיו? איך אתה יכול לחשוב אפילו על לא לציית?"

"אבל אבא," אמר שימי. "האם לא שמעת? סנטור! זה כל ככככך חשוב! וכי לא אמרת שעלינו לחוש הכרת הטוב לממשלה? בוודאי שעלינו להתלבש בצורה היפה ביותר שניתן וללכת, מה כאן אפילו השאלה? אני בטוח שזה מה שהשם רוצה ממני הרבה יותר מאשר לבלות את משך היום בזחילה על רצפת חדרי כשאני תר אחרי חתיכות פאזל קטנטנות אבודות."

אבא עצר לפני שהוא ענה שוב.

"שימי," הוא אמר. "מה היה קורה לו הייתי אומר לך שיש הערב אירוע אף יותר חשוב, עם אורח כבוד הרבה יותר חשוב?"

עיניו של שימי נפתחו לרווחה. "יותר חשוב מסנטור?" הוא קרא מופתע. "מה, כמו הנשיא קאריץ?? וואו, מה זה האירוע הזה? כן, אני בהחלט רוצה ללכת לראות את הנשיא. ברור שאני הרבה יותר מעדיף ללכת לאירוע הזה מאשר לזה

של הולצבכר ששם נמצא רק סנטור. חליפה חדשה בטח לא מספיקה לכזה אירוע,
בטח צריך גם נעליים חדשות!"

"טוב, אתה למעשה לא צריך ללכת לשום מקום," אמר אבא. "אני מדבר על משהו
שמתרחש ממש בבית שלנו."

שימי התחיל לקפוץ לגובה רב מרוב התרגשות. "הנשיא מגיע לבית ש-ל-
נ-ו-י-?!!!" הוא קרא. "אנחנו חייבים לקנות רהיטים חדשים. ונברשת יקרה! וכנראה
הדבר הנכון הוא גם להחליף את דלת הכניסה!"

"תירגע, שימי", אמר אבא בחיך. "הנשיא אינו מגיע לביתנו."

שימי המשיך לקפוץ. מבולבל. "אז מי מגיע?" הוא שאל.

"אף אחד לא מגיע", אמר אבא. "אבל אמא ואני נהיה כאן."

שימי מצמץ. "אתה ואמא?" הוא חזר שוב.

"בדיוק כך", אמר אבא. "האם אתה יודע שבפרשת השבוע מופיעה מצוות כיבוד אב ואם. מצווה זו, של לכבד הורים, היא כל כך חשובה עד שהשם הכלילה בעשרת הדיברות! ו - כן, בהחלט עלינו לחוש הכרת טובה כלפי הממשלה שלנו מכיוון שהם נותנים לנו ארץ לחיות ובה אנו יכולים לקיים תורה ומצוות, אולם על האדם לחוש הכרת טובה גדולה בהרבה אל הוריו מכיוון שהם אלו שהביאוהו לעולם!"

"האם אתה יודע מה אומר החיי אדם? הוא אומר שעל בן אדם לראות את הוריו כגדולי הארץ - כמו האנשים החשובים ביותר בארץ. לפחות את אותו הכבוד שהיה האדם רוחש למלכות ולאצולה עליו לתת להוריו!"

שימי חשב לרגע על מה שהוא שמע. "וואו", הוא אמר. "אני חושב שאף פעם לא חשבתי על כך." ואז הוא הוסיף, "אתה יודע מה, בכל פעם שאתה או אמא תכנסו לבית, אנחנו נתלבש בבגדינו היפים ביותר ונתייחס אליכם כאל מלך ומלכה! אני חושב שאפילו אקנה חליפה מיוחדת להתעטף בה ברגע שתפתח הדלת על ידיכם!"

אמא חייכה. "שימי", היא אמרה. "אני לא יודעת כמה מעשי מה שהרגע אמרת. אנחנו הרבה יותר מעדיפים שתשמור את בגדי השבת שלך יפים ונקיים לכבוד שבת ויום טוב מאשר שתלבש אותם בכל פעם שאחד מאיתנו נכנס הביתה. והחליפה המיוחדת בוודאי לא רלוונטית. אבל זה כן מצוה לעמוד כאשר נכנסים לחדר. ואם אתה באמת רוצה לכבד אותנו, אתה בהחלט מוזמן לרוץ לחדרך ואסוף את הפאזל כפי שביקשתי ממך!"

כעת היה תורו של שימי לחייך. "בטח, בשמחה רבה אמא - אני אעשה זאת מיד!" ובדרך, כשהוא מיהר לנקות את חדרו, הוא חשב לעצמו: "אני מקיים את אחת המצוות הגדולות בתורה, וזה יותר חשוב מלקדם פני סנטור ואפילו ראש ממשלה!"

שבת שלום ומבורך!